

смирность-та на Лутера му е била най-истинна-та помощница въ дѣло-то му: тя му помагала да гони цѣль-тѣ си съ благо-разуміе; тя го прѣдпазвала отъ онѣзи прѣкаленѣ твърдость въ намѣреніе, която ся казва упоритость; и тя е показвала че той вынѣгы е мыслиль, не за себе си, но за дѣло-то което былъ начинль. А че той притежавалъ тѣзи приличнѣ настойчивость въ намѣреніе, че той никога не ся двоумиль или колебаяль, че той никога не ся отклонявалъ отъ намѣреніе-то си съ заплашванія, съ ласкателства, съ обезсърдченія, или по причинѣ на тѣлеснѣ слабость, и че той отъ сърдце и душѣ е работиль за напрѣдкѣ-тъ на Божіѣ-тѣ истинѣ, — това става толкозь очевидно отъ животѣ-тъ му щото нѣма нужда да говоримъ за него напространно.

Обаче, Лутерова-та безстрашливость и твърдость-та му въ намѣреніе криво быхъ ся разбрали, ако не ся погледнехъ като плодъ отъ твърды-тѣ му убѣжденія. Лутеръ не съзрѣль и не пригърнль евангелскы-тѣ истины отчасти, слабо, и съ колебаніе. Той ся уловиль за тѣхъ съсь всичкѣ-тѣ си душѣ, и ты поддържалъ съсь всичко-то си сърдце. Може-бы по-вѣрно е да ся каже, че истина-та ся е уловила за него, от-